

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ
ΦΟΒΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

ε.σύ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ

LIBRON
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

πρώτη έκδοση, Μάιος 2016

© Copyright 2016, LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ Ι.Κ.Ε. & Γιώργος Σπυράκης (ε.γώ)

Αθήνα, 2016

ISBN 978-618-82421-2-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία | Φοβικός Ρεαλισμός

Γιώργος Σπυράκης, ε.σύ

Φιλολογική Επιμέλεια: Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος & Βακάλη Π. Άννα

Διόρθωση: Γιώργος Σπυράκης

Σελιδοποίηση & Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Μιχάλης Ζούπας | www.zoupas.gr

Ακολούθησαν οι υφολογικές και ορθογραφικές προτιμήσεις του συγγραφέα.

LIBRON Εκδοτική Ι.Κ.Ε.

Λουκιανού 25 & Χάρπτος, 106-75 Αθήνα, Τ. 210-3314105

eMail: info@libron.gr • website: www.libron.gr

Για σένα
που δεν θα αφήσω ποτέ να γίνεις ίσκιος

Αν μπορείς κοίταξε τον φόβο κατάματα
και ο φόβος θα φοβηθεί και θα φύγει.
[N. Καζαντζάκης]

[νωρίς το απόγευμα]

«ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΟΥ», θέλησες να τη διακόψεις.

«Είμαι όλη αυτιά και σε ακούω!» σου είπε η Ίρις, χωρίς καν να σε κοιτάξει.

«Δεν θα αργήσεις απόψε το βράδυ, εντάξει;» έκανες μια μικρή παύση, σαν να ήθελες να της επισημάνεις ότι, έστω και για μια φορά, θα πρέπει να είναι τυπική στο ραντεβού σας.

«Μου το υπόσχεσαι;» είπες πριν καλά καλά προλάβει να απαντήσει. Την κοίταξες με βλέμμα προτροπής, αλλά η αγωνία σου ήταν έκδηλη. Γνώριζες πολύ καλά ότι σχεδόν πάντα καθυστερεί στα ραντεβού της. Η Ίρις δεν σήκωσε καν το κεφάλι της. Έτσι έκανε πάντα αυτή. *Τα δικά της.*

«Εννοείται πως δεν θα αργήσω», σου είπε κι ας μην την πίστεψες. Φάνηκε στο βλέμμα σου. «Θα είμαι στην ώρα μου και το ξέρεις καλά αυτό».

«Κατάλαβα. Πάλι θα καθυστερήσουμε στο δείπνο», την πείραξες και ήσουν σίγουρη ότι τώρα θα σε κοιτάξει. Μόνο τότε θα μπορούσες, έστω και λίγο να την πιστέψεις. Μόνο αν σε άφηνε να την παρατηρήσεις βαθιά στα μάτια και να *μπεις μέσα της*. Έμεινες εκεί, με το βλέμμα σου καρφωμένο πάνω της, κι ας μη σε κοίταζε ακόμα. Η Ίρις ήταν προσηλωμένη στα δάχτυλά σου και συνέχισε να σε περιποιείται, να βάφει τα νύχια σου. Το κατάλαβε, όμως,

ότι την κοιτάς, ότι την περιμένεις στη γωνία, *το ένωσε μέσα της.*

«Αφού σου εξηγώ», άφησε κάποιες υπόνοιες, «μετά το μάθημα θα πάω λίγο στη βιβλιοθήκη για την εργασία μου και μόλις τελειώσω, θα περάσω από εδώ για να φύγουμε μαζί. Είσαι οκ με αυτό;»

«Α, κατάλαβα. Έχει και βιβλιοθήκη το πρόγραμμα;» είπες και ήταν η σειρά σου να κρύψεις υπονοούμενα.

«Άννι!» σε διάκοψε δήθεν αυστηρά. «Άσε τα κόλπα και έλα να τελειώνουμε τώρα. Όσο καθυστερείς με την πάρλα σου, τόσο πιο πολύ θα αργήσω να επιστρέψω». Ύψωσε για λίγο τη φωνή της χαριτολογώντας και άρπαξε το άλλο σου χέρι, *το δεξί.*

Εδώ και ώρα χαζολογούσατε κοριτσιίστικα μεταξύ σας. Η Ίρις να βάφει τα νύχια στα δάχτυλα των χεριών σου, ώστε να είναι όμορφα για το βράδυ κι ε.σού να την παρατηρείς. Ήταν αγαπημένη σας συνήθεια η περιποίηση αυτή, από τότε που ήσασταν πολύ μικρές. Θέλατε η μια να φροντίζει την άλλη. Το βάψιμο των νυχιών, όμως, αποτελούσε ολόκληρη τελετουργία για την Ίριδα. Της άρεσε πάντα να είναι προσεκτική και κάθε φορά ήθελε να σου κάνει κάτι διαφορετικό, κάτι που θα ήταν διακριτικό, αλλά θα προκαλούσε εντύπωση. Και το μυαλό της Ίριδας είχε πάντα αυτήν τη δυνατότητα. Το ένωσες ότι προς στιγμή φάνηκε να βιάζεται κάπως. Σου έσοφισε καλύτερα την παλάμη. Πρόσεχε, όμως, πολύ και το χέρι της παρέμενε σταθερό.

«Δοιπόν, το μόνο που έχει μείνει είναι το μικρό σου δαχτυλάκι. Τι λες να του κάνουμε αυτήν τη φορά;»

«Εγώ λέω... να το κόψουμε! Να μη σε καθυστερήσω άλλο και αργήσεις το βράδυ», είπες και θέλησες να παίξεις μαζί της. Ήδη της χαμογελούσες.

«Να σου πω την αλήθεια, αυτό σκέφτηκα κι εγώ, αλλά λέω να του δώσουμε ακόμα μια ευκαιρία. Μια τελευταία, τι λες;»

«Μπα! Κόφ' το που σου λέω. Περισσεύει. Έτσι κι αλλιώς έχω τόσα άλλα. Στα πόδια μου να δεις τι γίνεται.»

«Συγγνώμη, αφεντικό», είπε παριστάνοντας την υπηρέτριά

σου και έπαιξε με τη χροιά της φωνής της. «Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ να το κόψω. Τουλάχιστον όχι αυτήν τη φορά».

«Γιατί, παιδί μου;» συμμετείχες και ε.σú στο θεατρικό παιχνί-
δι της.

«Γιατί μετά δεν θα είμαστε ολόιδιες και αυτό είναι κόντρα στη φύση. Άσε που θα πρέπει να κόψω και εγώ το δικό μου και δεν θέλω». Σου έβγαλε τη γλώσσα. «Ξέχασες ότι τον επόμενο μήνα έχω εξετάσεις για το πτυχίο μου στο πιάνο;»

Το χαμόγελο ξεχύθηκε στο πρόσωπό της. Ήταν αγαπημένη της μανία να παίζει με τις λέξεις και τα νοήματα. Ανέκαθεν ένιωθε άνετα με όλα αυτά.

«Άντε, τελειώνε!» είπες για να αποφύγετε κάθε άλλη καθυστέ-
ρηση. «Φτιάξε ό,τι θες. Έτσι κι αλλιώς εσύ είσαι η καλλιτέχνης. Σύντομα όμως! Μη χάσουμε και την αυθόρμητη έμπνευση».

«Ξέρεις κάτι; Δέω αυτήν τη φορά να κάνουμε μια μικρή ση-
μαία. Να έχει χρώματα όμορφα... ζωντανά... έντονα». Τα μάτια της Ίριδας έλαμπαν πάνω απ' το πλατύ της χαμόγελο. Αυτό αρ-
κούσε για να είσαι χαρούμενη. Ήξερες ότι πάντα είχε κάτι διαφο-
ρετικό να προτείνει, πάντα χρησιμοποιούσε έναν ιδιαίτερο τρόπο σκέψης και αυτό εντυπωσίαζε.

«Σημαία ε; Πλάκα θα έχει».

Την είδες να σκύβει με αφοσίωση πάνω από το μικρό σου νυχάκι και με χειρουργική ακρίβεια να κάνει σεμνές πινελιές. Μπλε, λευκή, κόκκινη, λίγο από το ένα, λίγο από το άλλο και όλα μαζί. Όταν τελείωσε, σήκωσε το κεφάλι της, τεντώθηκε προς τα πίσω και το χάξεψε περήφανα.

«Ορίστε! Είναι όλο δικό σου».

Παρατήρησες το δάχτυλό σου με προσοχή.

«Ουάου! Είναι τέλειο! Φοβερά χρώματα».

Η Ίρις σου έδωσε ένα πεταχτό φιλί και σηκώθηκε να πάρει τα πράγματά της. Έμεινες εκεί μαγεμένη, να θαυμάζεις το χρωματι-
στό νύχι στο μικρό σου δαχτυλάκι.

«Ίρις; Ποια σημαία είναι αυτή;»

«A lo cubano, chica... a lo cubano», σου είπε και έκανε μια χορευτική φιγούρα, σπάζοντας προκλητικά τον γοφό της. Τα λόγια της ήταν σχεδόν τραγουδιστά.

«Κούβα...» ψιθύρισε συλλαβιστά και το ύφος σου ταξίδεψε μακριά. Το μυαλό σου πέταξε ακόμα πιο μακριά. «Μαγική Κούβα...» ξεπετάχτηκε ανάμεσα από τα χείλη σου κι ας μη σε άκουσε κανείς.

«Άσ' το να στεγνώσει καλά», είπε και ήδη κρατούσε την τσάντα της. «Τα λέμε εδώ το βράδυ. Μη φύγεις χωρίς εμένα. Εντάξει;»

Δεν απάντησες κάτι. Σχεδόν δεν άκουγες. Μόνο χρώματα και μουσικές υπήρχαν μες στο μυαλό σου.

«Είπα να με περιμένεις να πάμε μαζί στη μαμά και στον μπαμπά», επέμεινε καθώς έβγαине από την πόρτα και κάτι σαν ορμή είχε ο αέρας στο δωμάτιο. Τότε μόνο την άκουσες που σου μίλησε.

«Πότε θα με πας εκεί;» της είπες κι ας μην πρόλαβες. Η πόρτα είχε ήδη κλείσει. Μαζί της και ο ήχος απ' την ερώτησή σου. Γύρισες το βλέμμα στα χρώματα που στέγνωναν πάνω σου και έκλεισες τα μάτια. Ήσουν ήδη αλλού. Κάπου μακριά. Η Ίρις έφυγε έτσι απλά και θα προσπαθούσε να μην καθυστερήσει να επιστρέψει.

[λίγες ώρες πριν το τώρα]

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ΚΑΠΟΙΟΣ πίσω από την πόρτα του διαμερίσματος. Ο ήχος ήταν χαρακτηριστικός. Τα μάτια σου γούρλωσαν. Η καρδιά σου άρχισε να χτυπά με αγωνία και οι αισθήσεις εκτονώθηκαν. Ήσουν ήδη εγκλωβισμένη στην απειλή της στιγμής. Πριν καλά καλά ανοίξει η πόρτα, σε άρπαξε γερά και μες στο σκοτάδι σ' έσυρε πίσω από τον καναπέ. Εκεί κρυφτήκατε, εκεί σε φίμωσε. Δεν τόλμησες να αντισταθείς, ούτε καν να φωνάξεις. Δεν ήθελες να συμβεί κάτι απρόβλεπτο και να χαθεί η όποια ελπίδα. Σκέφτηκες ότι όλα θα μπορούσαν να έχουν ένα σχέδιο, κάτι σαν πλάνο και σίγουρα αυτό ήθελε υπομονή, αλλά και τον τρόπο του. Μόνο έτσι θα μπορούσε να βρεθεί η κατάλληλη στιγμή. *Αν ποτέ υπήρχε αυτή.*

Δευτερόλεπτα μετά και τα κλειδιά στην πόρτα έκαναν θόρυβο. Κάποιος προσπαθούσε να την ανοίξει βιαστικά. Πάλευε με την κλειδαριά. Έτριξε λίγο και άνοιξε διάπλατα μες στο σκοτάδι.

«Άννι;» την άκουσες.

Κανείς δεν απάντησε. Κανείς δεν κουνήθηκε. Προκάλεσε έναν πρόχειρο αντίλαλο στον χώρο και χάθηκε οριστικά. Την αγνώρισες απ' την αρχή. Ήταν η φωνή της δίδυμης αδερφής σου, να σε αναζητά με αγωνία. Όσο κι αν το ήθελες, όμως, σου ήταν παντελώς αδύνατο να μιλήσεις. *Είπαμε, σε φίμωσε λίγο πιο πριν!*

Τρις, αστέρι μου. Βοήθησέ με, σε παρακαλώ! σκέφτηκες αλλά όλο αυτό έμεινε βαθιά μέσα, εκεί που έχει άπλετο χώρο για την άηχη σκέψη σου. Από την άλλη τον κατάλαβες που, με τον πρώτο κιόλας ήχο, σ' έσφιξε ακόμα πιο πολύ, να σου υπενθυμίσει ότι δεν είσαι μόνη εκεί. Ότι σε ελέγχει και δεν αστειεύεται. Δεν άκουσες τίποτα περισσότερο εκτός από την υποτονική του ανάσα, κολλημένη στο αυτί σου.

«Είσαι εδώ; Άννι;» την άκουσες να επιμένει, αλλά ήταν αδύνατο να μιλήσεις. *Ό,τι έχεις να πεις, πες το από μέσα σου. Ίσως έτσι να σ' ακούσει.* Έκλεισες τα μάτια και προσευχήθηκες.

Το χέρι του σε κρατούσε σχεδόν φιμωμένη. Με την παλάμη κάλυπτε όλο το εύρος απ' τα χείλη σου, όσο σαρκώδη κι αν ήταν. Ακόμα περισσότερο, όμως, σε αποστόμωνε ο τρόμος της ύπαρξής του και η διαρκής απειλή. Τόλμησες λίγο να τεντωθείς, για να αντιδράσεις, δήθεν ασυναίσθητα και αμέσως σ' έσφιξε δυνατά πάνω του, υπενθυμίζοντάς σου τα βασικά. *Δεν είσαι μόνη σου και δεν μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις.* Το κορμί σου πόνεσε, αλλά αυτό ήταν το λιγότερο. Ενέδωσες στην πίεση. Κουλουριάστηκες κι έγινες ένα με το δικό του, παρ' όλο που ήξερες ότι δεν υπήρχε ούτε ίχνος ερωτικής διάθεσης μαζί του... *ούτε καν!* Αυτός βρομούσε, σου προκαλούσε πόνο και σε καμία περίπτωση δεν τον έχεις επιλέξει ε.σού. Σε έσφιξε όμως κι άλλο. Το μόνο που κουνιόταν πάνω σου, ήταν τα βλέφαρα και η καρδιά σου. Και τα δύο έδειχναν σημάδια ανησυχίας. Τίποτα δεν τον απασχολούσε, αφού ήξερε καλά ότι είχε τον απόλυτο έλεγχο. Από την πρώτη κιόλας στιγμή.

Αυτός ήταν και ο λόγος που έδειχνε να σε πιέζει κοντά του, πάνω του, με τον δικό του μοναδικό τρόπο και μόνο. Σε κρατούσε γερά, τόσο κοντά στο σώμα, του που νόμιζες ότι είστε «ένα». *Σιχαμένο ένα*, σκέφτηκες και έψαξες τα υπόλοιπα νούμερα. Δεν μπορούσες να κουνηθείς ή ν' αντιδράσεις ξαφνιάζοντάς τον. Και πράγματι, έτσι ήταν. Δεν μπορούσες να κάνεις ούτε βήμα. Ίσως μόνο να μουγκρίσεις, αλλά θα ήταν τόσο λίγο, που μόνο σε κακό θα κατέληγε. Το κεφάλι σου ήταν στη διάθεσή του και

η τερατώδης δύναμη μπορούσε με μια κίνηση να σε συνθλίψει. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι, αν τολμούσες κάτι τέτοιο, η ακτινογραφία της ιατροδικαστικής θα έδειχνε απλώς έναν σπασμένο σβέρκο.

Ανάσanes δυνατά, ενώ στεκόσουν σχεδόν άπραγη εκεί, μαζί του. Όλη αυτήν την ώρα, κρυβόσασταν καλά πίσω από τον πλατύ καναπέ στο σαλόνι και το σκοτάδι ήταν ο μόνος σύμμαχος... δικός του και εχθρός δικός σου.

Δεν μπορούσες να δεις τι κάνει η Ίρις. Ούτε πού βρίσκεται ακριβώς στον χώρο. Οι ήχοι στην αρχή σου φάνηκαν απροσδιόριστοι και οι σκιές θολές.

Μα καλά, κι αυτή μπήκε στο σαλόνι χωρίς καν να ανάψει το φως;

Την άκουγες να κινείται νευρικά στο σκοτάδι του διαμερίσματος. Κάπου εκεί, σχεδόν δίπλα, να σας προσπερνάει ανυποψίαστη και να κάνει τα δικά της.

Καλύτερα, σκέφτηκες, ας μην μπλέξει κι αυτή. Αρκεί που ούτε εγώ ξέρω γιατί είμαι εδώ μαζί του. Τι σκατά θέλει από μένα αυτός;

«Μην τολμήσεις να βγάλεις άχνα. Μου αρκείς ε.σού! Δεν θέλω κι αυτήν», σου ψιθύρισε και σχεδόν σ' έγλειψε. Μίλαγε τόσο σιγά που, προκειμένου να τον ακούσεις, είχε κολλήσει τα χείλη στο αυτί σου. Ένωσες τη θερμότητα του δέρματός του να ενοχλεί. Η ζεστή ανάσα ήταν ακόμα εκεί, να προκαλεί τη στιγμή και να σε κάνει να θες ν' απομακρυνθείς. Αδύνατο, όμως, να κινηθείς. Σε κρατούσε δυνατά και η απειλή απλωνόταν μονότονα τριγύρω σου.

Καλύτερα μόνο σε μένα, σκέφτηκες, ας φύγει η αδερφούλα μου και βλέπουμε. Έδιωξες με δύναμη μια ανάσα και φάνηκες να χαλαρώνεις, να υποχωρείς. Σε κατάλαβε αμέσως.

«Έτσι μπράβο», είπε κι ας μην του είχες απαντήσει. Ούτε έστω με κάποιο νόημα. Του αρκούσε που δεν αντέδρασες, που συναίνεσες στην εντολή του μόνο με μία εκπνοή.

Η καρδιά σου χτυπούσε δυνατά και το κεφάλι ήταν έτοιμο να εκραγεί. *Τα ένιωθε όλα αυτά, τόσο κοντά του ήσουν.* Πλέον με τα χέρια πίεζε το κεφάλι σου χαμηλά. Τόσο μα τόσο χαμηλά που να

μην προεξέχει πίσω από τον καναπέ ούτε μια τρίχα, ούτε κάποια από αυτές που σου είχαν σηκωθεί. Κανείς δεν έπρεπε να καταλάβει, κανείς δεν έπρεπε να ξέρει ότι εκείνη τη στιγμή βρίσκεστε μες στο σπίτι. Πόσω μάλλον η αδερφή σου.

Άκουσες και πάλι την Ίριδα να κινείται με πεταχτά βήματα στα δωμάτια, να κλείνει το τζαμάκι του καθρέφτη στο μπάνιο και βιαστικά να φεύγει απ' το σκοτεινό διαμέρισμα. Κλείδωσε πίσω της την πόρτα, σίγουρη ότι κι ε.σύ έχεις φύγει. Ότι δεν είσαι εκεί.

Τίποτα απολύτως δεν άλλαξε. Σε κρατούσε με τον ίδιο τρόπο και περίμενε να σιγουρευτεί. Εκεί έξω στη σκάλα, ακούστηκαν τα βήματα της Ίριδας και σιγά σιγά χάθηκαν. Δευτερόλεπτα μετά και τίποτε άλλο δεν υπήρχε. Η Ίρις είχε φύγει και τώρα ήταν τα δύσκολα για σένα.

18

«Ποια ήταν αυτή; Συγκάτοικός σου;» είπε και πάλι με ψιθύρους, παρ' όλο που δεν υπήρχε ουσιαστικός λόγος αυτήν τη φορά. Ήσασταν και πάλι μόνοι, οι δυο σας, αλλά η συνήθεια ήταν που τον έκανε να μην αλλάξει ύφος.

Δεν μίλησες, μόνο κούνησες το κεφάλι σου θετικά.

«Φίλη σου;»

Ο φόβος δεν σε άφησε να απαντήσεις.

«Κάτι σε ρώτησα», είπε και ένιωσες τον σβέρκο σου να στρίβει. Φοβήθηκες περισσότερο.

«Όχι φίλη μου».

Εκείνος, όμως, συνέχισε να ζορίζει τον σβέρκο σου. Η απάντηση δεν τον κάλυπτε, του ήταν μισή.

«Είναι η... αδερφή μου. Η δίδυμη αδερφή μου», είπες και ταυτόχρονα απόρησες με τον εαυτό σου. Παρ' όλο που, εκείνη τη στιγμή, όλα ήταν λάθος, ε.σύ προτίμησες να τηρήσεις το πρωτόκολλο ευγενείας και να δώσεις την πληροφορία πρόθυμα, λες και τίποτα δεν συμβαίνει. Η δίδυμη αδερφή μου, θυμήθηκες τα λόγια σου και τα ξαναέβαλες με την πάρτη σου.

Σου έσφιξε πάλι τα χείλη και για λίγο αισθάνθηκες την καρδιά σου να αιμορραγεί. Ντράπηκες πολύ και έμεινες άπραγη,

καθηλωμένη εκεί στη δύναμή του. Το μόνο που πέρασε από το μυαλό σου, ανακουφίζοντας τις στιγμές αυτές, είναι ότι είχες ακούσει την Ίριδα να κλείνει την πόρτα. Να κλειδώνει και να απομακρύνει τα βήματά της.

Η αδερφούλα μου είχε απομακρυνθεί από όλα αυτά. Ήταν μακριά τους! Αυτό τουλάχιστον σου έδινε κουράγιο. Είχες αναλάβει μόνη σου τον μπελά και τα προβλήματα μόλις ξεκινούσαν.

Έφυγε, σκέφτηκες. Είμαι και πάλι μόνη μαζί του, σκέφτηκες και πόνεσες. Έκλεισες τα μάτια και περίμενες νέες εντολές, με την καρδιά να χάνεται κάπου ανάμεσα στα σωθικά σου. Το σφίξιμο απ' το χέρι του χαλάρωσε. Πλέον μπορούσες ν' ανασαίνεις καλύτερα με το στόμα. Φρέσκος αέρας πέρασε ανάμεσα από τις χαραμάδες που σχημάτιζαν τα χοντρά του δάχτυλα. Απαίσια γεύση έχουν, απαίσια και βρομερή!

Τον αισθάνθηκες, πίσω από τον σβέρκο σου, να κινείται απαλά. Πολύ μετρημένα και κάπως διστακτικά να σε κατευθύνει με μικρές κινήσεις. Ε.σύ απλώς έκανες ό,τι σου ζητούσε, είτε με το στόμα, είτε με τον τρόπο του. Στο σκοτάδι του σαλονιού τίποτε δεν είχε αλλάξει. Η Ίρις ποτέ δεν άναψε το φως εκεί και όλα έμειναν ίδια. *Σκοτεινά και γεμάτα κρυμμένες ανάσες· ελπίδα και αγωνία.*

«Έφυγε! Πάμε τώρα να παίξουμε».

Αυτό το «παίξουμε» δεν ακούστηκε για καλό. Έκανες, όμως, ό,τι σου είπε.

«Δείξε μου πού είναι ο καθρέφτης».

Η φωνή του είχε κάτι άλλο πλέον. Κάτι από χαμόγελο σιγουριάς.

[λίγες ώρες μετά, δηλαδή τώρα]

20

ΚΟΙΤΑΣ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΔΙΠΛΑ ΣΟΥ, τριγύρω από σένα και όλα μοιάζουν να είναι σκοτεινά και υγρά. Έτσι ακριβώς όπως τα βρήκες και πιο πριν, όταν σε έσυραν εδώ κάτω και σε πέταξαν άγαρμπα. Μετά έκλεισαν με θόρυβο ξοπίσω σου την πόρτα. Κι αυτή στέκεται αγέρωχη απέναντί σου και άηχα φροντίζει να είσαι εκεί, χωμένη βαθιά μες στις ανησυχίες σου και στην άγνοια που σε διακατέχει. Το ένιωσες ότι είσαι παγιδευμένη για τα καλά στην αγωνία της απόλυτης σιωπής. Και αυτή η πόρτα έκλεισε με τον ίδιο ήχο που είχε ακουστεί όταν η Ίρις βγήκε απ' το διαμέρισμά σας. Ο ίδιος ήχος, η ίδια αίσθηση. Σκοτάδι παντού, ακόμα και στη σκέψη της λογικής.

Ταρακουνάς τον εαυτό σου και κάπως έτσι πιστεύεις ότι ίσως τα καταφέρεις. Ακούς τις αλυσίδες τριγύρω να ροκανίζουν την αυτοπεποίθησή σου, αλλά και κάθε ελπίδα. Τις αισθάνεσαι να κλειδώνουν τα άκρα σου και να σε βαραίνουν στην κάθε κίνηση. Δεν έχεις αντιληφθεί ακριβώς τι συμβαίνει και για ποιο λόγο. Τίποτα δεν είναι γνώριμο και οι αισθήσεις σου παραλύουν για ακόμα μια φορά. Έχεις, όμως, κι ε.σύ το προσωπικό πείσμα εκεί κοντά –δίπλα σου–, για να αποδείξει ότι αξίζει να παλέψεις την πρόκληση και να υποκύψεις μόνο αν αποτύχεις. Με όποιο κόστος. *Ακόμα και αν πονέσεις πολύ.*

Στέκεσαι και πάλι ακίνητη, χωρίς να κάνεις θορύβους και προποιείσαι συνέχεια ότι ο εφιάλτης θα τελειώσει όπως ακριβώς άρχισε: *Χωρίς καμία απολύτως αιτία*. Κανείς δεν στο επιβεβαιώνει όλο αυτό. Κανείς δεν κουνά ούτε έτσι απλά τα βλέφαρά του για να σου δείξει, έστω και κωδικοποιημένα, ότι υπάρχει ελπίδα. Στενεύεις τη ματιά σου και γυρνάς τον σβέρκο. Ακουμπάς το μάγουλό σου στον, γεμάτο από υγρασία, τοίχο και εκπνέεις ασθματικά. Γεμίζεις πάλι τα πνευμόνια σου, αλλά αυτήν τη φορά σπρώχνεις την ανάσα προς τα έξω, ακόμα πιο δυνατά. Ίσως να ελπίζεις σε κάτι από όλα αυτά, αλλά μάταια. *Κι όμως συνεχίζεις*.

Κλείνεις τα βλέφαρα και αφήνεσαι στην ηρεμία της στιγμής. Τουλάχιστον μέχρι να συνειδητοποιήσεις, έστω και στο ελάχιστο, τι γίνεται ή τι πρόκειται να συμβεί, ας απολαύσεις λίγο την ηρεμία αυτή. Σε κάθε περίπτωση τη δικαιούσαι ύστερα από όλη αυτήν την αναστάτωση. *Μοιάζεις να το έχεις πραγματικά ανάγκη*.

Κι όμως ο χρόνος είναι πολύτιμος. Μην τον σκορπάς αβίαστα και μην πασπαλίζεις με αυτόν τις φαντασιώσεις σου!

Ας ταυτιστείς λοιπόν με την παροντική κατάσταση, με το τώρα. Ας αφομοιώσεις κάτι από τον φόβο που πρέπει πλέον να προκαλέσεις για να σωθείς, αφού το ξέρεις καλά ότι μόνο έτσι ίσως και να υπάρχει μια μικρή περίπτωση να τα καταφέρεις. *Μη ρωτήσεις τι ακριβώς να καταφέρεις, αρκεί να τα καταφέρεις*. *Προς το παρόν ας μείνουμε σ' αυτό*.

Ο χρόνος κυλά πάνω σου στεγνά και αφήνει μόνο μικρά σημάδια από τα δευτερόλεπτά του. Σημάδια που θα είναι χαραγμένα για πάντα, καθώς δεν έχεις κάποια ένδειξη πού και πώς θα αποσαφηνιστεί το τοπίο. Στέκεσαι μόνη στο πουθενά και περιμένεις. Ο χρόνος σέρνεται παντού και ξέρεις πολύ καλά ότι σου προσφέρεται στο έπακρο. Κανείς δεν σε ενοχλεί. Κανείς δεν σ' έχει καθλώσει, δεν σφίγγει με αγωνία τα χείλη σου, ώστε να μην μπορείς ούτε ανάσα να πάρεις. Κανείς δεν ψιθυρίζει *εξυπνάδες* δίπλα στο αυτί σου. Κανένας δεν είναι εκεί, *προς το παρόν*.

Ε.σύ από την άλλη, το μόνο που κάνεις είναι να αφήνεσαι

ράθυμη σε όλη αυτήν την κατάσταση, αλλά και στο σκοτάδι των σκέψεών σου. Προς στιγμή, τολμάς να φαντασιώνεσαι ότι όλα είναι ένα αστείο, ένα κακόγουστο αστείο, σαν κι αυτά που κάποτε σου έκαναν στο σχολείο και ποτέ δεν αποφάσισες να ξεστομίσεις. Αντίθετα προτιμούσες να τα κρατάς βαθιά μέσα σου και να απομονώνεσαι απ' όλα και όλους. Έτσι μπράβο! Τώρα βρες τα με τον εαυτό σου.

Έτσι άκαιρα περνάνε από το μυαλό σου όλες αυτές οι μικρές στιγμές των νεανικών σου χρόνων. Τότε που η παλιοπαρέα φρόντιζε ανέμελα, σε κάθε μικρή αφορμή, να γεμίζει με περιπέτεια τις στιγμές και να μετατρέπει την απλή καθημερινότητα σε μια εφιαλτική πρόκληση, απ' την οποία ο καθένας έπρεπε να βγει αλώβητος και να κερδίζει την εκτίμηση των άλλων. Μόνο τότε θα είχε το δικαίωμα να κυκλοφορήσει με περηφάνια στους διαδρόμους του σχολείου, αλλιώς ήταν δακτυλοδεικτούμενος και αυτό δεν ήταν καλό.

Τώρα, όμως, δεν έχεις να αντιμετωπίσεις κάποια ξεκάθαρη πρόκληση. Απέναντί σου είναι μόνο το άγνωστο, χωρίς μάλιστα να μπορείς ούτε απλές εικασίες να κάνεις. Αυτό αλλάζει τα δεδομένα. Δεν υπάρχει κάπου να επιλέξεις, για να απομονωθείς, εκτός από εδώ κάτω που σε πετάξανε λίγο πριν, χωρίς να σου εξηγήσουν.

Επιμένεις και προσπαθείς. Τα επαναφέρεις όλα μες στο μυαλό σου, μήπως και βγάλεις άκρη. Μοιάζουν τόσο πολύπλοκα και αναίτια, που τίποτα δεν σε βοηθά. Τίποτα δεν λειτουργεί αντικειμενικά. Δεν μπορείς να καταλάβεις, ούτε να βρεις εξηγήσεις και αυτό σου προκαλεί εκνευρισμό. Όσο κι αν προσπαθείς να θυμηθείς κάτι απ' τον τρόπο που σου μίλησε ή απ' τις κοφτές ματιές στο πρόσωπό του –μήπως και αναγνωρίσεις κάποιον–, παρ' όλα αυτά δεν έχεις ούτε κατά φαντασία κάποια απάντηση. Ούτε κι ο τρόπος που μύριζε το δέρμα του, όταν σε κρατούσε τόσο κοντά, δεν σε βοηθά.

Όλα σου είναι ξένα και ε.σύ για πρώτη φορά χάνεσαι μες στο

σκοτάδι, *όσο κι αν το αγαπάς ως αίσθηση*. Τώρα το σκοτάδι μοιάζει διαφορετικό. Σε ξενίζει και δεν επιτρέπει να εκμεταλλευτείς ούτε τον χρόνο που κυλά μέσα από το μυαλό σου. *Για λίγο φοβάσαι ότι είσαι κάποια άλλη*.

Ο ξαφνικός μεταλλικός θόρυβος σε αναγκάζει να επιταχύνεις ασυνείδητα τους παλμούς της καρδιάς σου. Ακούς την πόρτα να δονείται και μέσα της περιστρέφονται κλειδιά, σαν αντικλείδια. Μαζί με αυτά περιστρέφονται και τα σωθικά σου. Προκαλούν αηδία στα δικά σου μέσα. Επανειλημμένοι επιβλητικοί ήχοι σε κρατούν σε αγωνία, καθώς συνειδητοποιείς ότι η αγέρωχη αυτή είσοδος παραβιάζει τη σιωπηρή συμφωνία σας. *Εγώ δεν θα χτυπιέμαι πάνω σου, δεν θα γδέρνω τα φρεσκοβαμμένα μου νυχάκια στο μεταλλικό σου δέρμα και εσύ θα παραμένεις παγερή και άηχη. Θα αποτρέπεις τον καθέναν απ' το να εισβάλλει στο σκοτάδι μου*.

Η πόρτα ανοίγει και το έντονο φως ξεπροβάλλει σαν απειλή από τη μικρή χαραμάδα, μόνο και μόνο για να προκαλέσει την αρρωστημένη σου όραση. Έχεις ξεχάσει τι θα πει φως. Οι πρώτες πληγωμένες ματιές σε χαράζουν από τον πόνο και λειτουργούν αποτρεπτικά. Κοιτάς αλλού, όσο κι αν θέλεις να μη χάσεις ούτε στιγμή απ' τη στιγμή. Τόση ώρα πλέκεις τη φαντασία σου, και βυθίζεσαι στο απόλυτο και επιβλητικό σκοτάδι. Τα μάτια σου είναι αδύνατο να προσαρμοστούν με ευκολία στην άγαρμπη φωτεινή κατάσταση. Τα αισθάνεσαι να καίγονται από τις ακτίνες φωτός, να σαστίζουν στην ιδέα του τι θα γίνει μετά και ε.σ.υ τραβιέσαι με φόβο προς τα πίσω, να απομακρυνθείς από εκεί. Σφίγγεις τα βλέφαρα μήπως και προστατεύσεις οτιδήποτε έχει απομείνει από την όρασή σου και με τα χέρια, δυνατά στηριγμένα στο έδαφος, ακουμπάς την πλάτη σου για τα καλά στον τοίχο. Ακούς τα δάχτυλά του να τραβάνε διστακτικά το σκουριασμένο πόμολο και με τρόπο προσπαθείς να ξεγελάσεις την όρασή σου και να πάρεις μάτι. Αδύνατον! Ο πόνος είναι πιο ισχυρός. Από τη μια ε.σ.υ θέλεις τον χρόνο σου και από την άλλη αυτός μια διέξοδο ακόμα για να επιβληθεί.

Πάλι είσαι αντιμετώπη με το σκοτάδι. Αυτήν τη φορά, όμως, όχι του χώρου, αλλά αυτό πίσω από τα βλέφαρά σου. Το προσωπικό σου σκότος. Αυτό που δεν επιτρέπει να βλέπεις τίποτα παραπάνω από τις ανέμελες φαντασιώσεις των λοιπών αισθήσεων, μα και αλλοπρόσαλλα όνειρα, κάθε φορά που κοιμάσαι ανέμελη. Δεν βλέπεις, αλλά ακούς. Κάποια στρυφνά βήματα σε πλησιάζουν με αργό τρόπο. Ίσως και διερευνητικό. Δεν ρισκάρεις να κουνηθείς, ούτε όμως και να αντιδράσεις. Παρ' όλα αυτά είσαι και αισθάνεσαι έτοιμη. Δεν τολμάς να σκεφτείς τίποτα παραπάνω απ' όλα όσα συμβαίνουν τριγύρω σου. Τα βλέφαρά σου ακόμα είναι εκεί, χαμηλά για να καλύπτουν στεγανά την όρασή σου. Μέχρι τώρα, δεν έχει ξεπροβάλει ούτε ένα δάκρυ. Είναι και αυτό κάτι.

Έτσι απρόσμενα τινάζεσαι και αρχίζεις να κροταλίζεις ρυθμικά τις γνάθους σου, καθώς αισθάνεσαι τα χοντρά του δάχτυλα να σε αγγίζουν. Όχι να σε χαϊδεύουν, αλλά να σε ακουμπούν διερευνητικά και περπατώντας στην ανατομία του κορμιού σου, να εντοπίζουν τον δεξί σου αγκώνα. Σε γραπώνουν με τον ίδιο τρόπο, όπως ακριβώς λίγες ώρες πριν στο διαμέρισμα. Κάνεις μια δήθεν αιφνιδιαστική κίνηση, μήπως και ελευθερωθείς. Ούτε την επέλεξες, ούτε όμως και αυτή σε επέλεξε. Τίποτα δεν αλλάζει. Έτσι κι αλλιώς ξέρεις ότι και να γλιτώσεις απ' τα δάχτυλά του, λίγο πιο κάτω είναι οι αλυσίδες. Αυτές σε κρατούν εγκλωβισμένη. Ότι και να κάνεις, είναι βέβαιο ότι δεν μπορείς να φύγεις. Είναι απλό. Σκέψου, λοιπόν, μόνο σκέψου.

Αφήνεσαι διστακτικά στις επίμονες κινήσεις του και τον νιώθεις να σφίγγει ακόμα περισσότερο το χέρι σου. Κάπως έτσι επιβεβαιώνεται και πάλι ότι μπορεί να κυριαρχεί πάνω σου, με τον τρόπο του. Επιβάλλεται στον πόνο του σώματος και της καρδιάς, όχι όμως και στη δύναμη του νου σου. Αυτό είναι καθαρά δικό σου θέμα και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί ούτε καν να σε αγγίξει εκεί.

«Σήκω», σου λέει και η φωνή του φαίνεται να είναι ήρεμη, χαλαρή. Μάλλον η αντίδρασή σου δεν τον επηρέασε.

«Σήκω που σου λέω!» επιμένει και παρατηρείς κάπως καλύτερα τον τρόπο που μιλά. *Να θυμάσαι μετά*. Δίνεις έμφαση στην προφορά κάθε φθόγγου, σε κάθε ηχητική συνοχή ανάμεσα στις λέξεις. Είναι προφανές ότι ακόμα και αυτός τρέμει στην ομιλία του κι ας μην το ξέρει, ας μην το επιδιώκει. Ακούς πόσο διστακτικά σου μιλάει, καθώς προσποιείται τον σκληρό, πίσω από το κλασικό μοτίβο όσων επιθυμούν να επιβληθούν από την πρώτη στιγμή, για να καλύψουν την αυτονόητη ανασφάλεια που τους διακατέχει. Κι όμως μέχρι τώρα όλα τον πρόδωσαν. Ο επιφυλακτικός τρόπος που επέλεξε να ανοίξει την πόρτα, το αναποφάσιστο πρώτο του άγγιγμα, ακόμα και η βεβιασμένη προσταγή του να σηκωθείς. Η απόλυτη αντίφαση σε όλα αυτά. Το ασυναίσθητο άγχος του ήταν πλέον τόσο έκδηλο, συνοδευόμενο από ακατέργαστες κινήσεις και πρόχειρες αποφάσεις για τον τρόπο με τον οποίο σε χειριζόταν. Στην πρώτη ανασφάλεια ελέγχου της κατάστασης προτίμησε να επιβληθεί λέγοντάς σου το αυτονόητο: *Σήκω που σου λέω!* Αυτό, όμως, δεν είναι εφικτό, μιας και οι αλυσίδες που σου έχουν βάλει, *που σου έχει επιβάλει*, δεν επιτρέπουν να σταθείς όρθια... *παρά μόνο να μη σταθείς όρθια*. Είναι πρακτικά αδύνατο να σηκωθείς. Κι όμως αυτό θέλησε.

«Οι αλυσίδες μου, ξέρεις...» λες σαν να φτύνεις τις λέξεις ανάμεσα από τις γνάθους σου. Κουνάς λίγο τα χέρια, ώστε να ακούσει τον μεταλλικό ήχο τους και να θυμηθεί ότι υπάρχουν εκεί. Να ξέρει ότι δεν μπορείς να σηκωθείς και όχι από επιλογή ή από άρνηση.

«Δεν με νοιάζει! Σήκω όρθια! Όσο όρθια μπορείς!»

Με κλειστά τα μάτια κάνεις μια χαρακτηριστική γκριμάτσα απορίας στο σκοτάδι, κι ας μη φαίνεται. Δεν καταφέρνεις και πολλά, παρά μόνο να στηθείς για την επόμενη του σκέψη.

Στα κλάσματα του δευτερολέπτου που ακολουθούν, ένα απαλό δροσερό αεράκι σε ακουμπά στο πρόσωπο, σαν και αυτά που σε ανακουφίζουν κάποιες στιγμές. Αμέσως μετά βιώνεις τον πόνο από το τυχαίο χτύπημα στο πρόσωπό σου. Η έκφρασή σου

παραμορφώνεται στην απρόσμενη αυτήν εξέλιξη και το κεφάλι σου, σαν μια άμορφη μάζα, τινάζεται προς την απέναντι πλευρά. Είναι αδύνατο ο στενός σου λαιμός να διατηρήσει τις ισορροπίες και έτσι απλά αφήνεται στη δράση. Σφίγγεις τα χείλη σου και προς στιγμή φαντάζεσαι ότι του ορμάς με όλη σου τη δύναμη, ότι τον αρπάζεις από τον λαιμό και τον κάνεις να πνίγεται καθώς αναβλύζει μπόλικο αίμα μέσα του. *Αναρρόφηση πνιγμού!* Φαντάζεσαι να σφίγγεις τον λαιμό του με τόση δύναμη, ώστε τα δάχτυλά σου να σκίζουν τη ζαρωμένη του επιδερμίδα και να τρυπώνουν βαθιά μες στη σάρκα, εκεί που το λαρύγγι του πλημμυρίζει με αίμα και μετά...

«Μην τολμήσεις να μου αντιμιλήσεις ποτέ ξανά, ποτέ! Το καταλαβαίνεις;» σου λέει και ο αντίλαλος ηχεί παντού. Χτυπά τους σάπιους τοίχους και επιστρέφει στην ακοή σου παραμορφωμένος, όπως ακριβώς και η έκφρασή σου από τον βίαιο πόνο που δέχτηκες. Το κενό δωμάτιο μεταμορφώνεται σε δέκτη συναισθημάτων και πομπό για όλα τα υπόλοιπα.

Αφήνεις τον πόνο στο πρόσωπό σου να κοπάσει και με τη δύναμη του νου προσπαθείς να κερδίσεις χρόνο. Σκέφτεσαι τα πάντα, εκτός απ' όλα όσα συμβαίνουν γύρω σου, μέσα σου, ή και πάνω σου. Συνειδητά καταπίνεις εκείνα που θα 'θελες να του πεις, όπως και τη σπασμωδική αντίδραση που σκέφτηκες με την άκρη του ποδιού σου για να τον κλοτσήσεις, κι ας μη βλέπεις πού ακριβώς είναι. Να τον σημαδέψεις με μόνο κριτήριο τη μυρωδιά, αφού το ξέρεις και είσαι σίγουρη ότι απ' την αρχή ο τυπάκος, για κάποιο λόγο, μυρίζει δισταγμό. *Και αυτό είναι καλό, πολύ καλό.*

Τον ακούς να στέκεται μακριά σου, να οπισθοχωρεί. Όχι γιατί κέρδισες τη μεταξύ σας μάχη, αλλά γιατί βγήκε εκτός εαυτού και έχασε τον αυτοέλεγχο, *αν βέβαια τον είχε ποτέ.* Αυτό δεν το είχε υπολογίσει. Από την άλλη, ε.σύ κρατάς το κεφάλι σκυφτό, με τα μακριά σου μαλλιά να απλώνονται στο πονεμένο πρόσωπο, σαν μια μικρή αυλαία που πέφτει. Υπάρχεις έτσι και περιμένεις. Ένας Θεός ξέρει τι, αλλά ε.σύ περιμένεις. Και μάλιστα όχι άδικα.

Τον ακούς ανάμεσα στο σκοτάδι να κινείται και φαντάζεσαι ότι αποσύρεται, όπως ακριβώς ήρθε, χωρίς αποτέλεσμα.

Λάθος, μεγάλο λάθος.

Το πόδι του σε βρίσκει κάπου ανάμεσα στο αριστερό μέρος των πλευρών και στην κοιλιά. Για την ακρίβεια πρέπει να είναι η αριστερή του πατούσα, με όση ορμή μπορεί να έχει σε μια στιγμή.

Αυτό κι αν δεν το περιμένεις. Νιώθεις την ανάσα σου να κόβεται, να σε εγκαταλείπει λειτουργικά. Η όλη αίσθηση πιστεύεις ότι θα σε πνίξει απ' τον πόνο. Βήχεις ασυναίσθητα για να σωθείς και να αποδείξεις στον εαυτό σου ότι είσαι ακόμα ζωντανή. Δεν αντέχεις και διπλώνεις στα δύο. Ο πόνος υπάρχει ακόμα μέσα σου βαθιά και πλέον έχει γίνει πιο οξύς. Πρέπει να τον αντέξεις. Δεν σηκώνεις το κεφάλι. Φτύνεις όσα σάλια έχουν γεμίσει τον ουρανίσκο σου, προκαλώντας μια έντονη υπερχείλιση και με μάτια κλειστά ψάχνεις προσεκτικά τη γεύση σου. *Μόνο να μην έχω αυτήν την απαίσια μεταλλική αίσθηση του αίματος*, σου ψιθυρίζεις στα κρυφά και στέκεσαι εκεί, διπλωμένη καλά απ' όλα.

Ένα «γαμώτο» τον ακούς να λέει μέσα απ' τα δόντια του και βήματα να απομακρύνονται. Συνειδητοποιείς ότι κατευθύνεται προς την πόρτα. Την ακούς κι αυτή να παραπονιέται. Δειλά σηκώνεις το κεφάλι σου προς το σημείο εκείνο. Κάνεις μικρές μετρημένες κινήσεις με προσοχή, για να μην προκαλέσεις πάλι ούτε αυτόν, αλλά ούτε και την τύχη, ενώ ανάμεσα απ' τα μαλλιά σου κλέβεις κάποιες πρόχειρες ματιές. Βλέπεις τη φιγούρα του να στέκεται δίπλα στην πόρτα. Κάνει ένα βήμα και σταματά. Στρέφει το βλέμμα του προς εσένα και χωρίς να μιλήσει, ούτε καν να γρυλίσει, βγαίνει έξω. Την σπρώχνει με πείσμα. Κάπως έτσι, όλα σβήνουν κι ε.σύ έχεις ήδη χάσει το φως σου. Ακούς τον χαρακτηριστικό ήχο της κλειδαριάς και επιβεβαιώνεις ότι όλα είναι αληθινά. Έφυγε απ' το υγρό δωμάτιο και σε αφήνει εκεί, στην απομόνωση του χώρου και του νου σου.

Όσο κι αν ο πόνος του κορμιού σου σε αποσπά, ε.σύ στέκεσαι

ακίνητη και παρατηρείς το φως να χάνεται με ειρωνεία. Δεν σε απασχολεί και πολύ. Οφείλεις να επικεντρωθείς στα νέα δεδομένα και να ανασυγκροτηθείς. Μια τέτοια κατάσταση δικαιολογεί την απόλυτη ηρεμία σου, όσο χρόνο κι αν αυτή θα διαρκούσε. Είναι ίσως αρκετό, ώστε να καθαρίσεις και πάλι το μυαλό σου. Αντιλαμβάνεσαι ότι πρέπει και πάλι να σκέφτεσαι όσα πριν από λίγο συνέβησαν εδώ μέσα που βρίσκεσαι, αλλά και όσα βαθαίνουν στην ψυχή σου. Τέλος τα κόλπα και οι άστοχες ελπίδες. Η αλήθεια είναι δίπλα σου. Στέκεται παρατημένη σε κάθε σου ανάσα και σε προκαλεί να την πιστέψεις. Απλώς μέχρι τώρα, για κάποιο λόγο, ε.σύ την αγνόησες. *Μέχρι τότε όμως θα κάνεις αυτό το λάθος; Έτσι δεν είναι;*

28

Με το κλείσιμό της, η πόρτα σφραγίζει και κάθε στιγμή που βίωσες μαζί του. Παρ' όλα αυτά, ο πόνος στέκει διάσπαρτος μέσα σου για να μην ξεχνάς, να μη χάνεσαι. Εκείνο το φως, όμως, ακόμα διαρκεί βαθιά στο μυαλό σου και πλέον μπορείς ν' ανοίξεις τα μάτια σου, χωρίς να υποφέρεις. Όλα έχουν επανέλθει στη φυσιολογική τους κατάσταση. Σε όλα υπάρχει σκοτάδι και πάλι.

Συνέρχεσαι από τις σκέψεις, καθώς τον ακούς να περιστρέφει τα μεταλλικά κλειδιά. Ακούς την ασφάλεια της πόρτας να σφραγίζει εκεί εσένα, αλλά ταυτόχρονα και την κάθε σου ελπίδα. Νιώθεις ότι πλέον όλο και πιο δύσκολα θα καταφέρεις κάτι.

Και μετά όλα ησυχάζουν. Στέκονται απέναντί σου παγερά και ε.σύ ούτε καν που τα αντικρίζεις. Μόνο υπάρχουν στην ηρεμία που έχει προσφέρει η πόρτα. Όχι όμως για πολύ. Μόνο για κάποια δευτερόλεπτα ακόμα.

«Την επόμενη φορά, μικρή μου... την επόμενη φορά», λέει από την άλλη πλευρά της αλήθειας και η ακοή σου γίνεται ένα με το αίσθημα του φόβου. Αυτό δεν το περιμένεις. Η απειλή σε κάνει να γουρλώνεις τα μάτια, να τα γεμίζεις με σκότος. Ακινητοποιείς στα πάντα, προκειμένου ν' ακούσεις, με κάθε λεπτομέρεια, τι άλλο θα σου πει. *Τίποτα παραπάνω από τον νοητό αντίλαλο της προηγούμενης φράσης του και η υπόσχεσή του αυτή καρφώνεται*

στη φαιά ουσία του μυαλού σου.

Τίποτα άλλο δεν σου λέει. Παρά μόνο φαντάζεσαι ότι τον ακούς να σέρνει τα υπόκωφα βήματά του κάπου εκεί έξω, όπου κι αν βρίσκεται.

Τώρα αισθάνεσαι έναν κόμπο στον λαιμό σου ή μήπως έναν φιόγκο;